

Domácí násilí je závažný a velmi rozšířený fenomén, který se objevuje napříč sociálním spektrem, bez rozdílu hodnot, vzdělání, vyznání, příjmů, společenského postavení.

Po staletí bylo domácí násilí mlčky tolerováno. V České republice se považovalo za soukromou věc mezi partnery, a to až do roku 2004, kdy byl do trestního zákona zařazen § 215a (týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě). Od 1.1.2007 může policie podle zákona č. 135/2006 Sb., na ochranu před domácím násilím, zasáhnout již v raném stadiu rozvoje domácího násilí a vykázat násilnou osobu ze společné domácnosti. Tím je možné zastavit spirálu násilí a předejít další traumatizaci ohrožené osoby a jejích dětí.

Nezbytným předpokladem pro včasné zastavení domácího násilí je dostatek informací o problematice domácího násilí, jeho projevech a možnostech řešení vzniklé náročné situace za využití širší psychosociální sítě pomoci včetně možnosti vykazání násilné osoby. Informovanost profesionálů i laické veřejnosti se jeví jako klíčová, neboť první kontakt s ohroženou osobou může buď zahájit komplikovaný proces odpoutávání se od násilné osoby, nebo na dlouhý čas utlumit odhodlání ohrožené osoby k řešení.

V teoretické části diplomové práce definuji v první kapitole základní pojmy – co je to domácí násilí, kdo je ohrožená a násilná osoba, co znamená intervenční centrum a interdisciplinární spolupráce. Následuje kapitola zaměřená na rozpoznávání domácího násilí a jeho specifických znaků. Třetí kapitola popisuje osobnost „oběti“ a osobnost „pachatele“, dále ukazuje varovné signály, které jsou v partnerském vztahu z hlediska domácího násilí rizikové. Další kapitola představuje čtyři pražské organizace zabývající se pomocí osobám ohroženým domácím násilím (Acorus, ROSA, Bílý kruh bezpečí, Intervenční centrum Praha) včetně sociálních služeb, které poskytují.